

ného poměru služby žalobcovy se nedotklo a jeho nárok na činnou službu a zaplacení rozdílu v platě činném a výslužném po právu odůvodněn.

Poněvadž však odvolací soud výši tohoto nároku se nezabýval, bylo napadený rozsudek rozvázati.

Čís. 14587.

I. Sťažnosť podľa § 83 služobného poriadku je opravným prostriedkom železničných zamestnancov v činnej službe, nie však tých, ktorí už v činnej službe nie sú.

II. Podľa VIII. oddielu služobného poriadku (§ 117) proti penzijnému výmeru je jediným opravným prostriedkom rozklad, ktorý môže smerovať len proti tomu, že zamestnanec bol daný na odpočinok z úradnej moci, a nie proti výmere výslužného.

III. Penzijné výmery jednotlivých riaditeľství štátnych železníc majú ten istý konečný ráz ako výmery Všeobecného penzijného ústavu, spomenuté v § 75 odst. 2 zák. č. 89/1920 Sb. z. a n.; sú to tie penzijné opatrenia (výmery), proti ktorým musela smerovať žaloba o zmenu ich obsahu, ktorú bolo treba v čase účinnosti zákona č. 89/1920 Sb. z. a n. podať u rozhodčieho súdu II. úradovne Všeobecného penzijného ústavu v Brne.*)

(Rozh. z 3. X. 1935, Rv III 455/35.)

Žalobník — oficiál v službách košicko-bohumínskej dráhy — bol výmerom riaditeľstva štátnych dráh v Košiciach daný od 30. IX. 1927 do trvalej výslužby. Proti výmeru tomu podal námietky na tom základe, že mu malo byť pri výmere penzie započítané 2½ válečných rokov; námietky ministerstvo železníc výnosom z 20. VII. 1919 zamietlo. — Žalobou, o ktorú teraz ide, domáhal sa žalobník vyslovenia, že žalovaný čl. železničný erár je povinný uvedenú dobu započítať do doby, smerodajnej pri výmere penzie.

Súd prvej stolice žalobu zamietol. Dôvody: Penzijný výmer bol žalobníkovi doručený v dobe platnosti zák. č. 89/1929 Sb. z. a n. Podľa § 75 cit. zák. mohol žalobník výmer napadnúť v nepredlžiteľnej šesťmesačnej lehote od doručenia výmeru a to len žalobou u rozhodčieho súdu zemskej úradovne penzijného ústavu v Brne, ktorého nález bol konečný a neodporovateľný. V tejto šesťmesačnej prekluzívnej lehote žalobník nepodal žalobu a je tedy žalobný nárok vznesený opozdene. Žalobník odvolávajúc sa na ustanovenie § 83 služ. por. namieta, že použil práva výtky služebným poriadkom mu zaručeného a pretože o vznesených námietkách rozhodlo ministerstvo železníc výmerom dňa 20. VII. 1929 — tedy v dobe, keď už zákon č. 89/1920 Sb. z. a n. nebol v platnosti —, konečným administratívnym rozhodnutím bol výmer ministerstva železníc, ktorý môže napadnúť žalobou u riadnych súdov. Toto stanovisko žalobníka nie je opodstatnené z týchto dôvodov: Ustanovenie služebného poriadku priznáva síce zamestnancovi právo: podať sťažnosť proti opatreniam predstaveného, ale toto právo zákonom č. 89/1920 Sb. z. a n. bolo zúžené v tom smere, že zamestnanec má právo napadnúť

*) Srovnej: Sb. n. s. 11566.

penzijný výmer len žalobou v prekluzívnej lehote šesťmesačnej. Keď uplynula táto lehota bezvýsledne a žalobník jedine prípustného opravného prostriedku, t. j. žaloby u rozhodčieho súdu, včas nepoužil, uspokojil sa s úpravou penzijných požitkov podľa výmeru a tento nadobudol pravoplatnosť. Nerozhodné je tedy, že žalobník výmer napadol podľa § 83 služ. poriadku námietkami, pretože zákon č. 89/1920 Sb. z. a n. tento opravný prostriedok vylučuje. Keď šesťmesačná prekluzívna lehota uplynula v dobe, v ktorej zákon č. 89/1920 Sb. z. a n. bol v platnosti, stal sa penzijný výmer pravoplatným a žalobník nemôže žiadne práva nadobudnúť z toho, že ministerstvo železníc námietky vybavilo teprv za platnosti nového zákona.

O d v o l a c í s ú d tento rozsudok potvrdil a N a j v y š š í s ú d dovoláciu žiadosť zamietol z týchto d ť o v o d o v :

Mylně dovozuje dovolací žádost, že pensijní výměry jednotlivých ředitelstev státních drah nebyly v čase účinnosti zákona č. 89/1920 Sb. z. a n. takovými konečnými nálezy jako pensijní výměry vydávané Všeobecným pensijním ústavem, že proti pensijním výměrům železnic byla přípustnou stížnost podle § 83 služ. ř. a že tedy za konečná rozhodnutí o pensi ve smyslu § 75 cit. zák. — byla-li proti pensijnímu výměru ředitelství podána stížnost — jest pokládati teprve rozhodnutí ministerstva železnic.

Dovolání přehlíží, že stížnost § 83 služ. ř. je opravným prostředkem železničních zaměstnanců v činné službě, nikoli však těch, kdo, jako žalobce, v činné službě již nejsou. Je to zřejmo nejen z obsahu tohoto předpisu, ale na prvý ráz z toho, že předpis tento (§83) je zařazen do V. oddílu služ. řádu, která jedná o právech zaměstnanců v činné službě, o výslužbě má služ. řád předpisy teprve v pozdějším oddílu VIII.

Podle tohoto oddílu je jediným prostředkem proti pensijnímu výměru rozklad (§ 117), avšak tento může směřovati nikoli proti výměře výslužného, nýbrž jediné proti tomu, že zaměstnanec byl dán na odpočinek z úřední moci.

Není proto ve služebním řádě opory pro vývody dovolací žádosti, že proti pensijním výměrům — jejich věcnému obsahu — by byla opravným prostředkem stížnost k ministerstvu železnic, zejména podle § 83 služ. ř.

Poněvadž ani stanovy pensijního fondu čsl. státních drah (výnos min. žel. 38566-27) nemají předpisu o stížnosti proti obsahu pensijního výměru, není — pokud se jedná o změnu pensijního výměru, jak ji žádá žaloba — takového předpisu vůbec a je pak zřejmo, že pensijní výměry jednotlivých ředitelstev státních drah mají též konečný ráz jako výměry Všeobecného pensijního ústavu zmíněné v § 75 zák. č. 89/1920 Sb. z. a n. a že tedy to jsou ona pensijní opatření — výměry —, proti kterým musila směřovati žaloba o změnu jejich obsahu, kterou bylo po čas účinnosti zákona č. 89/1920 Sb. z. a n. podati u rozhodčího soudu II. úřadovny Všeobecného pensijního ústavu v Brně.

Tato žaloba podána nebyla a proto, jak správně uznal odvolací soud, napadený pensijní výměr stal se pravoplatným a nezměnitelným.

Okolnost, zda a jak ministerstvo železnic vyřizovalo v určité době stížnosti podané na pensijní výměry, zejména zda je vyřizovalo i věcně, nemá vlivu na vyložení právní ústav.